

Nezákonným však shledal soud způsob, jakým úřad tuto otázku rozřešil. Žal. úřad se domnívá totiž, že podání st-lovo z 12. září 1923 není oznámením o zamýšleném pronájmu dle § 4 cit. vl. nař., nýbrž jediné žádostí o souhlas k pronájmu zabraných nemovitostí dle § 7 zák. záb., a dospívá k závěru, že st-l oznámení dle § 4 vlád. nař. vůbec nepodal. V tom se však úřad mylí, neboť jak již nss ve svém nál. Boh. 4401 adm. vyslovil, nelze klásti váhu na to, zda podání strany je označeno jako žádost za schválení smlouvy dle § 7 zák. záb. či jako oznámení o pachtu dle § 4 cit. nař., nýbrž záleží jediné na tom, aby podání strany, má-li pokládáno býti za předepsané oznámení, obsahovalo veškeré údaje, které dle cit. nařízení jest hlásiti. V daném případě oznámil st-l stpú-u aspoň 6 měsíců před vypršením doby nájemní, že a komu hodlá své nemovitosti propachtovati, čímž úplně vyhověl povinnosti, kterou cit. nařízení v příčině oznámení zamýšleného pachtu mu ukládá. Na věci ničeho nemění, že s oznámením svým spojil zároveň žádost za souhlas dle § 7 zák. záb., neboť i když tak učinil, přece podání jeho jest i oznámením dle § 4 cit. vlád. nařízení.

Žal. úřad dále dovozuje, že i kdyby podání st-lovo dle jeho obsahu bylo lze pokládati za předepsané oznámení pachtu, přece by bylo st-le odsouditi, ježto neučinil oznámení ono předem, t. j. před uzavřením pachtovní smlouvy, nýbrž uzavřel smlouvu dříve a postavil úřad před hotovou věc. Také tento důvod postrádá opory v zákoně, neboť st-l smluvil se svými pachtýři prodloužení pachtovní smlouvy s výhradou schválení stpú-u, a ani ze zákona ani z nařízení č. 74 z r. 1923 neplyne, že by tak činiti nesměl. Cit. nařízení ustanovujíc, že vlastník zabraného majetku má oznámiti úřadu případně i osobu, které hodlá zabrané nemovitosti pronajmouti, předpokládá spíše, že vlastník s osobou tou již o pachtovních podmínkách se dohodl, a že osoba ona také skutečně jest ochotna pacht převzítí. Předpis, že oznámení ono učiniti má »předem«, značí pouze, že oznámení ono má podati ve stanovené lhůtě před uplynutím doby nájemní a skutečným odevzdáním pachtovního předmětu novému nájemci.

Poněvadž nař. rozhodnutí spočívá na nesprávném výkladu zákona, bylo je zrušiti dle § 7 zák. o ss, aniž bylo nutno zabývati se ještě dalšími námitkami stížnosti.

Č. 4525.

Zabírání budov: V řízení podle zák. č. 304/1921 rozhoduje právní a skutkový stav, který tu je v době, kdy se zabírací řízení zahajuje.

(Nález ze dne 17. března 1925 č. 5230.)

Věc: Městská obec L. proti ministerstvu veřejných prací o zabránění budovy.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem z 25. září 1922 zabral županský úřad ze Zlatých Moravcích podle zák. z 12. srpna 1921 č. 304 Sb. ve veřejném

zájmu městskou budovu se vším zařízením ve Školské ulici č. 1 v L., které doposud užívalo tamní státní reformní reálné gymnasium, pro dosavadní účel, to jest pro další umístění gymnasia. V důvodech uvedeno, že stát. ref. reál. gymnasium v L. stále užívá zmíněné budovy, poněvadž jiné způsobilé budovy pro účely ty není. Město budovy pro školské účely nepotřebuje, ježto se maďarského gymnasia zřeklo a pro ubytování měšťanské školy, na jejímž zřízení se ob. zastupitelstvo usneslo, přikázány budou jiné vhodné místnosti. — —

Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno stížnosti města L. z důvodů rozhodnutí I. stolice s tím, že jest nesprávná námitka stížnosti, že zabraná budova ve smyslu § 1, odst. 3 č. 7 cit. zák. jest ze zabrání vyloučena, ježto nelze pochybovati o tom, že intencí zákonodárce bylo zameziti, aby budovy odnímány byly onomu kulturnímu účelu, jemuž dosud sloužily. Tento účel právě zabráním budovy jest sledován; upuštěním od zabrání bylo by stát. ref. gymnasium, tedy ústav účelům takovým sloužící, zbaveno potřebných místností. Poukaz pak k tomu, že v zabraných místnostech hodlá obec umístiti měšťanskou školu, která teprve má býti zřízena, nemůže býti důvodem k vyloučení, neboť zákon vylučuje pouze místnosti, které již v době rozhodné, totiž v době zabrání, k účelům kulturním skutečně sloužily.

Rozhoduje o stížnosti, uvážil nss toto: — — —

Bezdůvodně brojí stížnost proti výroku žal. úřadu námitkou, že budova gymnasia jest ze záboru vyloučena s hlediska § 1, odst. 3 č. 7, jenž stanoví, že ze zabrání jsou vyloučeny budovy a zařízení, sloužící k účelům kulturně vzdělávacím a sociálně svépomocným.

Stěžující si obec sama přiznává, že budova již od doby vzniku státu čsl. neslouží účelům, jimž před tím sloužila, totiž umístění gymnasia s maďarským jazykem vyučovacím, a dovozuje pouze, že tím, že budova byla zabráná pro umístění čsl. stát. ref. reál. gymnasia, jest obci odňata možnost, ubytovati v budově, vlastnictví její tvořící, občanskou školu, na jejímž zřízení se obec usnesla.

V řízení za účelem zabrání budov nebo jejich částí podle zák. č. 304/1921 jest rozhodným onen právní a skutkový stav, který zde byl v době, kdy zabírací řízení bylo zahájeno. Že by v době té, totiž v červenci 1922, budova, o niž jde, již sloužila umístění občanské školy, tedy zájmům kulturně vzdělávacím, stížnost netvrdí, přiznávajíc sama, že obec tehdy se teprve usnesla, že měšťanská škola zřízena býti má. Avšak tato okolnost jest nerozhodná, poněvadž — jak uvedeno — zákon klade důraz na to, aby budova v rozhodné době k účelům kulturně vzdělávacím a sociálně svépomocným již sloužila.

Ježto pak stížnost neuvádí jiných konkrétních veřejných účelů, kterým budova ona v rozhodné době sloužila, nemohl nss shledati, že by zabírací výrok žal. úřadu odporoval zákonu, a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4526.

Zajištění bytu: * Výpověď daná majitelem domu ve smyslu § 1 zák. o ochraně nájemníků z 25. dubna 1924 č. 85 Sb. brání zajištění